

Paul Faustino kayıt cihazına boş bir kaset koydu ve birkaç tuşa sertçe bastı. Sonra makineye hışım la vurdu ve “Güney Amerika’nın en iyi futbol yazarı kim? Güney Amerika’nın bir numaralı futbol yazarı kim?” diye sordu.

Pencereden dışarıya bakmakta olan adam yüzünü dönmedi. “Bilmiyorum Paul. Kim?” derken gülümsediği ses tonundan belli oluyordu.

“Benim, ben. Peki, patron bana adam gibi bir kayıt cihazı alıyor mu? Hayır, almıyor!” Adam makineye bir kez daha vurunca yeşil bir ışık yandı. Bunu gören Faustino hemen küçük mikrofonun başına geçip konuşmaya başladı.

“Deneme. Tarih iki Ağustos. Birinci kaset. Röportaj: La Nación gazetesinden Paul Faustino, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi kalecisiyle, iki gün önce seksen bin taraftar ve iki yüz yirmi milyon televizyon izleyicisi önünde Dünya Kupası’nı kaldıran adam la konuşuyor.”

Yeniden tuşlara basıp kaseti başa aldı ve çalmaya başladı.

Faustino’nun ofisi, şehre yukarıdan bakan tepelerden birine kon durulmuş bir binanın yedinci katındaydı. Penceresinin önünde duran iri adamın, kendini, binaların ve kırmızı

beyaz ışıklar saçan trafiğin üzerinde süzülen bir şahin olarak hayal etmesi oldukça kolay olmuştu. O ışık örtüsünün sona erdiği yerde, parlayan yıldızların hemen altında orman vardı.

Tam olarak bir metre doksan üç santim boyunda, iri yapılı biriydi. Ama pencereye arkasını dönüp futbol yazarının oturduğu masaya giderken hareketleri öyle hafif ve hızlıydı ki Faustino, onun odanın diğer ucundan karşısındaki koltuğa yürüyerek değil kayarak geldiğini sandı.

“Hazır mısın Gato?” Faustino’nun bir parmağı *duraklatma* tuşundaydı. Aralarındaki masanın üzerinde, iki adamın da yüzlerine sert gölgeler fırlatan bir masa lambası, iki şişe su, buz dolu bir kap ve Faustino’nun sigara paketi vardı. Bir de, pek uzun sayılmayacak bir altın kütlesi: Omuzlarında bir küre taşıyan, gece elbisesine benzeyen kıyafetler giymiş, iki figür şeklindeydi. Pek de güzel değildi. Faustino’nun oturduğu yerden bakıldığında büyük, kel kafalı bir uzaylıyı andırıyordu. Ama dünya üzerindeki her futbolcu ona sahip olmak istiyordu.

Dünya Kupası... Lambanın ışığında alev alev parlıyordu.

İri adam ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. “Pekâlâ. Nereden başlayalım?” diye sordu.

Faustino, “Eğer senin için sakıncası yoksa biraz geçmişe gidelim,” dedi. Elini tuştan kaldırıncı kasetin makaraları dönmeye başladı. “Bana doğup büyüdüğün yerden bahset.”

“Dünyanın bittiği yerdeydi. En azından ben öyle düşünüyordum. Bir yerlerden kızıl, tozlu bir yol geliyor, kasabamızın

içinden geçiyor ve adamların ağaç kestiği ormanın kıyısına doğru uzanıyordu. O bölgenin ötesinde hiçbir şey yoktu; yani babamın bana söylediği buydu. Sanırım söylemek istediği, ormanın oradan itibaren sonsuza kadar devam ediyor gibi görünmesiydi. Her sabah gün ağarırken birkaç kamyon geliyor, adamların beklediği yerde duruyordu. Bu adamlardan biri de babamdı; kamyonu tırmanıp işine, yani ağaç kesmeye gidiyordu. Bazen, eve dönünce bize hikâyeler anlatırdı: Ekibinin kocaman bir ağacı nasıl kestiğini, ağacın üzerinde yaşayan maymunların ağaç tam yere çarpacakken en üst dallara tutunduktan sonra, bellerinden sarkan bebekleriyle uluya uluya ormanın derinliklerine nasıl kaçtıklarını... Bana anlattığı bu hikâyenin ve diğer şeylerin doğru olup olmadığını bilmiyordum; ama onları dinleyerek ve severek büyüdüm. Belki de, engel olmak için elinden geleni yaptığı halde, beni bugün bulduğum noktaya getiren yolda yürümeye başlamamı sağlayan kişiydi babam.

Gün boyunca, kütükleri çeken traktörlerin kasabadan gürültüyle geçerken kaldırdıkları kıvılcık toz bulutları, futbol oynadığımız meydana kadar sürüklenirdi. Bu meydan, teneke kiliseyle kafe arasındaki büyükçe bir toprak alandan ibaretti. Çim yoktu. Maçlarımız bizi okuldan bıraktıkları zaman başlıyor, karanlık çöküp babalarımız kamyonlarla gelene değin devam ediyordu. Elbette hepimiz futbol delisiydik.

Aslında, futbola kafayı takmış olanlar yalnızca biz, çocuklar değildik. Bütün kasaba öyleydi. Kafede bir televizyon vardı ve önemli maçları seyretmek için herkes oraya doluşurdu. Duvarlar, bizim oyuncularımızın, Alman, İspanyol

ve İngiliz oyuncuların, ünlü oyuncuların ve eski takımların poster ve fotoğraflarıyla kaplıydı. Hava karanlık da olsa, yağmur da yağsa, önemli bir maçtan sonra meydana koşup maçı yeniden canlandırır, kendimize yıldız oyuncuların isimlerini ve lakaplarını takardık: Pelé, Gri Hayalet, Minik Kuş, Maradona, aklımıza kim gelirse...”

“Sen de El Gato’ydun, yani Kedi,” dedi Paul Faustino.

Dev kaleci gülümsedi. “Hayır. O zamanlar değildim. Doğruyu söylemek gerekirse işe yaramazın tekiydim. Oynamıyordum. Diğer çocuklar topla harikalar yaratabiliyordu. Havadan gelen topu ayaklarının üst kısmıyla yumuşatabiliyor, koşarken topu kafalarında dengeleyebiliyor, rövaşatayla gol atabiliyor ve buna benzer başka şeyler yapabiliyorlardı. Bense bunların hiçbirini yapamıyordum. Top bana geldiği zaman –bu pek sık olmuyordu çünkü diğer çocuklar topu benden uzak tutmaya özen gösteriyordu– ya ayak bileklerinimin arasına sıkışıp kalıyor ya da dizlerimden sekiyordu. Dengeli değildim; benden ufak bir çocuğun attığı yumuşak bir çalım bile beni sarhoş keçi gibi sendeletiyordu. Fazla uzundum. Kol ve bacaklarım çırpı gibiydi. Kocaman, sakar ellerim vardı. Bana La Cigüeña; yani ‘Leylek’ diyorlardı. Pek de haksız sayılmazlardı doğrusu.”

Faustino biraz şaşırmişti. “Ama sen kalede oynuyordun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Kaleci olmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Ben bir hücum oyuncusu olmayı, hayali kalabalıkları yerlerinden zıplatan mükemmel goller atmayı düşünüyordum.

Hepimiz bunun peşindeydik. Ayrıca, her zaman kalecilik yapan, iri yarı iki çocuk vardı zaten. Böylece ben giderek oyun dışına itiliyordum. Bu haldeyken bile, top bana doğru gelir gibi olduğunda, bana en yakın pozisyondaki oyuncu “Bırak!” diye bağırır ve gelip topu kendisi alırdı. Bir defasında, iki saat boyunca oynadığım halde, topun şans eseri sırtıma çarpması dışında, topa hiç dokunmadım. İşte o gün futbolu bırakmaya karar verdim. On üç yaşındaydım.”

Faustino iğneleyici bir şekilde, “Yine de...” dedi, “o günden bu güne bir iki maç yaptın.”

Kaleci yine gülümsedi. “Evet, kendimi biraz zamansız emekli ettiğim sonradan anlaşıldı. Ama meydana bir daha hiç oynamadım. O gün futbolu bıraktığım için futbolcu oldum ben.”

Faustino, “Kafam karıştı. ‘Futbolu bıraktığım için futbolcu oldum’ da ne demek?” dedi.

“Kasaba meydanında yeni hiçbir şey öğrenmiyordum. Eğer futbolu bırakmasaydım, bildiğim her şeyi öğrendiğim yere, yani ormana gitmeyecektim.”

Faustino iç çekerek, “İçimden bir ses, istediğim yanıtlara soru sorarak ulaşamayacağımı söylüyor,” dedi. “Peki o zaman, bana hikâyeni anlat. Futbol oynamayan birinin futbol delisi bir orman kasabasında nasıl vakit geçirdiğinden bahset.”

“İlk zamanlarda ne yapacağımı bilemedim. Maçsız öğleden sonraları sonsuza dek sürüyor gibiydi ve yapacak hiç ama hiçbir şey yoktu. Annem ve babaannem ayaklarının

altında dolaşmamı istemiyordu; zaten o günlerde genç bir delikanlının evde iş yaptığı görülmüş şey değildi. Kitap okuyabilirdim elbette ama yalnızca okulda kitap vardı. Tam iki, uzun yıl boyunca, babamla birlikte kamyonun arkasına atlayıp işe gitmeye başlayana kadar, öğleden sonralarımı bir şekilde doldurmak zorundaydım.”

Faustino mikrofona doğru eğildi ve “Bana biraz ailen-den bahset Gato. Nasıl bir evde oturuyordunuz?” dedi.

“Diğerlerinininki gibi. Hayır, azıcık daha büyük. Çünkü babamın annesi Nana da bizimle birlikte yaşıyordu; bu yüzden babam, evin arka duvarına bitişik ek bir bölüm inşa etmişti. Yapıldığında benim henüz beş yaşında olmama, annemin de karnında kız kardeşimi taşımasına rağmen, bu ek bölüme hayatı boyunca “yeni odalar” dedi. Aslında onlara odacık demek daha doğru olurdu. Bir tanesinde annem ve babam, diğerinde Nana ve kız kardeşim yatarı. Üçüncü ve en küçük olanıysa bana aitti. Babaannem yüksek sesle horlardı ve ne yazık ki duvarlar sunta levhalardan oluşuyordu. Bazen bu horlamalar bizi çileden çıkarırdı. Fakat nedense kız kardeşim etkilenmezdi. Nana’nın karşısındaki yatakta uyumasına rağmen, yaşlı kadının horlaması onu hiç rahatsız etmiyordu. Nana horlamayı keserse kesinlikle uyuyamayacağını söylerdi. Babaannemin horlamaları, kız kardeşime ninni gibi geliyordu.

Ama evimiz temelde diğerleriyle aynıydı. Beyaz boyalı, beton tuğlalardan yapılmıştı; teneke bir çatısı vardı. Kasa-banın tamamı çok kısa bir sürede –Nana’nın dediğine göre bir gecede– kurulmuştu. Ormana giden yol buldozerlerle

açılmış, sonra da bir alan temizlenerek oduncular için bu evler yapılmıştı. Evimizin ana kısmı, bir köşesinde derme çatma mutfak olan bir odaydı. Bazı aileler mangala benzen ocaklarda yemek pişirirken biz, gazlı ocak kullanıyorduk. Suyu, beş aileyle beraber kullandığımız bir borudan temin ediyorduk. Babam içerideki sıcaklığı azaltmak için tenne çatının üzerini yaprak ve dallarla örttüğü halde, sıcak havalarda kendimizi bir ızgaranın altında yaşıyormuş gibi hissediyorduk. Bu aylarda zamanımızın çoğunu dışarıda geçiriyor, yemeğimizi bile dışarıda yiyorduk. Babam, karabiber ağacıyla evin bir duvarı arasında asılı duran bir hamakta uyuyordu.”

El Gato sustu. Önündeki altın kupaya bakıyordu. Paul Faustino, kalecinin gözlerinde kupanın parıldayan yansımalarını görebiliyordu.

Gato, “Küçükken bir hayalim vardı...” dedi. “Sana anlatabilir miyim?”

Faustino gülümsedi ve karşısındaki adamın devam etmesini istediğini belirten bir hareket yaptı. “Elbette...”

“Bunu kazanıp eve götürdüğümü hayal ederdim.” Gato parmağını kürenin üzerinde gezdirdi. “Gece yarısı, gizlice. Kimseye söylemeden. Babam hamağında uyuyor olurdu. Kupayı göğsüne yavaşça bırakıp kollarını da üzerine koyardım. Böylece uyandığı zaman kendini dünyanın en büyük ödülünü kucaklarken bulurdu. Ben de onun yüzünü seyrederdim.”

“Mademki artık kupaya sahipsin...” dedi Faustino, “bu hayalini gerekleştirebilirsin. Bunu yapacak mısın? Ben de seninle gelebilir miyim? Fotoğraf ekmemin bir sakıncası var mı?”

“Ne yazık ki...” dedi Gato. “Babam öldü.”

Belki saygıdan, belki de hayal kırıklığından Faustino bir süre sessiz kaldı. Ardından, ünlü kaleci elini ve bakışlarını kupadan uzaklaştırıp, “Nerede kalmıştık?” diye sordu.

Faustino nazike nerede kaldıklarını hatırlattı. “Futbol oynamayı bırakınca ne yaptığından bahsediyorduk.”